

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců Mgr. Pavla Hradeckého, JUDr. Víta Pejška ve věci žalobce **Komerční banka, a.s.**, IČ 45317054, se sídlem Na Příkopě 33/969, 114 07 Praha 1, proti žalované [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] o zaplacení 574.569,23 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne [redacted], č.j. [redacted] t a k t o :

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích I. a III. **p o t v r z u j e.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 1.436,20 Kč.
- III. Ustanovenému zástupci žalované JUDr. Tomáši Plavcovi se přiznává odměna za zastupování žalované v odvolacím řízení a náhrada výdajů s tím spojených v částce 19.239,- Kč, která mu bude proplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové.

Odůvodnění:

Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 480.315,51,- Kč s příslušenstvím do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I) v části ve které se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 94.253,72,-Kč a úroků z prodlení částky 345.607,89,-Kč soud řízení zastavil (výrok II) a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.206,-Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).

V odůvodnění rozsudku okresní soud uvedl, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o úvěru na jejímž základě poskytli žalobce žalované částku ve výši 800.000,- Kč, kterou se žalovaná zavázala vrátit včetně sjednaného příslušenství nejpozději do [REDAKCE]. Žalovaná své smluvní povinnosti nedodržela, žalobce se tedy právem domáhal úhrady zbývajících dlužných jistiny včetně příslušenství, a proto okresní soud žalobě vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 480.315,51,- Kč včetně příslušenství ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku. V části ve které žalobce vzal svoji žalobu zpět, soud řízení postupem podle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. zastavil a ve věci převážně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Namítala, že není dlužníkem žalobce, žalobce vůči žalované nemá žádnou pohledávku a rozhodnutí okresního soudu je pro žalovanou zcela likvidační. Žalované ustanovený advokát v doplnění odvolání předně namítal, že žalovaná neobdržela výzvu okresního soudu, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání ani další vyjádření žalobce, což si žalovaná vysvětluje tím, že v uvedeném období nalezla ve své poštovní schránce zásilky určené jiným adresátům a tedy zásilka od okresního soudu určená žalované mohla být naopak vhozena do schránky někoho jiného. Žalovaná navrhl, aby odstranění této pochybnosti byly vyslechnuty poštovní doručovatelky, které v uvedeném období doručování prováděly. K věci samé pak advokát žalované uvedl, že žalovaná sice uzavřela jako spoludlužník se svým bývalým manželem [REDAKCE] s žalobcem smlouvu o úvěru, k čerpání finančních prostředků však žalovaná příkaz nikdy nedala a podpis žalované na příkazu k čerpání úvěru byl pravděpodobně bývalým manželem žalované padělán. Podle žalované by žalobce také neměl mít právo na zákonný úrok z dlužné jistiny a současně úrok z prodlení.

Žalobce rozsudek okresního soudu považoval za správný. Zdůraznil, že v žádosti o čerpání úvěru není smlouvou vyžadován podpis obou spoludlužníků, když poukázal na bod II smlouvy o úvěru. Podle žalobce ze smlouvy ani obchodních podmínek neplyne, že by žádost o čerpání úvěru museli podat oba spoludlužníci, ti jsou společně zavázání a každý mohl čerpat společně. Podle žalobce úrok za poskytnutí úvěru a úrok z prodlení má každý jinou funkci, vyjádřil tedy předsvědčení, že je lze požadovat a navrhl, aby rozsudek okresního soudu byl potvrzen.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu i řízení které jeho vydání předcházelo (§ 212 a 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Okresní soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o úvěru podle ustanovení § 497 a následujících obchodního zákoníku. Žalované byly poskytnuty finanční prostředky, které měla řádně splácet a jistinu s úroky uhradit nejpozději do [REDAKCE]. Protože žalovaná podmínky smlouvy nesplnila, okresní soud nárok žalobkyně na zaplacení dlužné částky včetně smluvních úroků a úroků z prodlení shledal důvodným. Tento právní závěr okresního soudu lze považovat za správný a odvolací soud se s ním ztotožňuje.

Žalovaná nesprávnost rozsudku okresního soudu spatřovala jednak v tom, že řízení okresního soudu je podle žalované postiženou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, což dovozuje ze skutečnosti, že žalované nebyla údajně do poštovní schránky vhozena výzva okresního soudu, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez jednání a neobdržela ani vyjádření žalobce. Jinak by se žalobě bránila. Je totiž pravdou, že jako spoludlužnice se svým bývalým manželem [REDAKCE] sice uzavřela s žalobkyní smlouvu o úvěru, avšak nedala příkaz k jeho čerpání a podpis žalované na příkazu k čerpání úvěru byl podle žalované bývalým manželem žalované pravděpodobně padělán. Okresní soud pak dle názoru žalobkyně nesprávně rozhodl i ohledně příslušenství, když žalobci současně přiznal právo na úroky z úvěru a úroky z prodlení.

Pokud žalovaná namítala, že jí byla odňata možnost bránit se žalobě a věcně argumentovat, krajský soud z důvodů procesní ekonomie ve věci nařídil odvolací jednání a poskytl žalované procesní příležitost k tomu, aby mohla uplatnit svou obranu vůči žalobě. Žalovaná však přes výzvu odvolacího soudu jiné námítky, než které jsou uvedeny v odvolání výše, nevznesla. Odvolací soud proto mohl z důkazů okresním soudem provedených, když nesprávná nebo neúplná skutková zjištění okresního soudu z provedených důkazů žalovaná ani netvrdila, učinit shodný právní závěr, který učinil soud okresní. Současně uzavírá, že vada řízení, které by mohla vést k nesprávnému rozhodnutí ve věci, v posuzovaném případě dána není.

K rozhodnutí okresního soudu pak odvolací soud považuje za potřebné dodat následující. Z důkazů provedených před soudem prvního stupně zejména smlouvy o úvěru ze dne [REDAKCE] plyne, že smlouvu v postavení dlužníků podepsal nejen bývalý manžel žalované pan [REDAKCE] ale i přímo žalovaná [REDAKCE] (nyní [REDAKCE]). Ze smlouvy, konkrétně článku II pak plyne, že podstatná část úvěru ve výši 690.000,-Kč bude čerpána převodem na účet, který je ve smlouvě uveden a zbývajících 110.000,-Kč bude čerpáno převodem na základě dodavatelských faktur. Z obecných podmínek Komerční banky a.s., které byly nedílnou součástí uzavřené smlouvy a jejich článků XI plyne, že úkony dle smlouvy o úvěru je oprávněn provádět každý z dlužníků samostatně s výjimkou uzavření dodatku ke smlouvě o úvěru. Žalovaná tedy již z uzavřené smlouvy seznala, na jaký účet bude částka 690.000,-Kč převedena, tento účet žalovaná v době podpisu smlouvy znala a s převodem částky na uvedený účet souhlasila (smlouvu vlastnoručně podepsala a neuvedla žádnou námítku, již by tuto skutečnost činila spornou). Z obecných smluvních podmínek dále plyne, že úkony dle smlouvy o úvěru je oprávněn provádět každý z dlužníků samostatně. To jinými slovy znamená, že každý z dlužníků samostatně mohl dát pokyn k čerpání zbývajících částí úvěru na základě předložené dodavatelské faktury, tak jak bylo smluvně ujednáno. Pakliže tedy bývalý manžel žalované a spoludlužník [REDAKCE] dával pokyny k čerpání

úvěru sám, postupoval toliko v souladu se smluvním ujednáním a obecnými podmínkami komerční banky, které byly součástí i žalovanou podepsané smlouvy o úvěru.

S ohledem na skutečnost, že žalobce se domáhá po žalované zaplacení celé zbývající jistiny včetně příslušenství, tedy úroků a úroků z prodlení, okresní soud i otázku, zda žalovaná je spolu s panem [redacted] zavázána společně a nerozdílně hradit pohledávku žalobkyně ze smlouvy o úvěru, řešil správně. V souzené věci jde o smlouvu o úvěru uzavřenou podle ustanovení § 497 a následujících zákona č. 513/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů (obchodní zákoník). Z ustanovení § 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku plyne, že touto částí zákona se řídí bez ohledu na povahu účastníků závazkové vztahy mj. i ze smlouvy o úvěru a pro obchodněprávní vztahy platí zásada vyjádřená v ust. § 293 obch. zák. a sice, je-li zavázáno k témuž plnění společně několik osob, má se v pochybnostech za to, že jsou zavázány společně a nerozdílně. Z ustanovení § 262 odst. 4 obchodního zákoníku však dále plyne, že ve vztazích podle § 261 nebo podřízených obchodnímu zákoníku se použijí, nevyplyvá-li z tohoto zákona nebo ze zvláštních právních předpisů něco jiného, ustanovení této části na obě strany; ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele je však třeba použít vždy, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem. Smluvní strana, která není podnikatelem nese odpovědnost za porušení povinnosti z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku.

Úprava v občanském zákoníku pro společné závazky je obsažena v ustanovení § 511 odst. 1, z něhož plyne, že jestliže je právním předpisem nebo rozhodnutím soudu stanoveno nebo účastníky dohodnuto anebo vyplývá-li to z povahy plnění, že více dlužníků má témuž věřiteli splnit dluh společně a nerozdílně, je věřitel oprávněn požadovat plnění na kterémkoliv z nich. V souzené věci sice v žalovanou podepsané smlouvě o úvěru ani v obecných podmínkách komerční banky, které byly nedílnou součástí smlouvy o úvěru není uvedeno, že jsou oba dlužníci zavázáni společně a nerozdílně, avšak s ohledem na skutečnost, že v době podpisu smlouvy o úvěru byli žalovaná a další dlužník ze smlouvy [redacted] manželé, je třeba při úvaze, zda jsou dlužníci povinni zaplatit dluh společně a nerozdílně, vycházet z ustanovení § 145 odst. 3 občanského zákoníku z něhož plyne, že závazky, které tvoří společné jmění manželů plní oba manželé společně a nerozdílně. Tento závěr je patrný nejen z výslovné dikce citovaného ustanovení zákona, ale současně je již ustálen i v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu České republiky (srovnej např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Cdo 1101/2007, 33 Cdo 909/2008). Protože smlouvu o úvěru podepsali nejen bývalý manžel žalované, ale i žalovaná, stal se předmětný závazek součástí společného jmění bývalých manželů a žalobkyni tedy nic nebránilo požadovat zaplacení celé dlužné částky na kterémkoli z dlužníků (manželů), v daném případě po žalované.

K námitce žalované ohledně požadovaných úroků pak odvolací soud jen dodává, že (sjednané) úroky i úroky z prodlení mohou existovat vedle sebe, přičemž úroky z prodlení může věřitel požadovat, i když nebyly sjednány. Je tomu tak proto, že každý z těchto institutů, úroky a úroky z prodlení má jinou funkci. Smluvní úroky představují odměnu za poskytnutý úvěr, zatímco úroky z prodlení jsou sankcí za nedodržení dohodnuté doby splatnosti (viz. např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 33 Odo 518/2003).

Protože okresní soud rozhodl správně, jestliže žalobě vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni dlužnou částku včetně jejího příslušenství, odvolací soud rozsudek okresního soudu ve smyslu ustanovení § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. V souzené věci jsou náklady odvolacího řízení tvořeny toliko cestovním na trase Praha-Pardubice a zpět spočívající v náhradě za amortizaci motorového vozidla a náhradě spotřebovaných pohonných hmot v celkové výši 1.436,20,- Kč. I když odvolací soud neuvedl v tomto nákladovém výroku lhůtu k plnění, podle ust. § 261a odst. 2 o.s.ř. platí, že je třeba tuto povinnost splnit do tří dnů od právní moci rozsudku.

S pohledem na skutečnost, že žalované byl v průběhu řízení ustanoven zástupcem advokát (§ 30 odst. 2 o.s.ř.) rozhodl krajský soud současně i o náhradě nákladů ustanoveného zástupce (§ 140 odst. 2 o.s.ř.) a ustanovenému zástupci přiznal odměnu za 3 úkony právní služby po 5.000,- Kč (§ 7 bod 6, § 12 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 177/96 Sb.), 3 paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/96 Sb.) a 21 % DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkem tak náklady ustanoveného zástupce dosáhly výše 19.239,- Kč a po právní moci tohoto rozsudku budou stanovené náklady řízení zaplacený zástupci z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání u Okresního soudu v Chrudimi ve lhůtě do 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu. O dovolání bude rozhodovat Nejvyšší soud České republiky. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Pardubicích dne 25. února 2013

Za správnost vyhotovení:
Barbora Navrátilová

Navrátilová

Mgr. Miloš Zdražil v.r.
předseda senátu